APLICAREA CREATOARE A PRINCIPIILOR PLANULUI COOPERATIST A LUI V. I. LENIN DE CĂTRE P.M.R., LA CONDIȚIILE ȚĂRII NOASTRE

DE

M. TODOSIA, E. MARIN, V. CIȘMAȘ, C. BOTEZ

Problema agrară ocupă un loc central în cadrul învățăturii marxist-leniniste.

Generalizînd experiența luptei revoluționare desfășurată de masele muncitoare împotriva exploatării omului de către om, clasicii marxism-leninismului, au demonstrat în mod științific că proletariatul, care are misiunea istorică de a fi groparul capitalismului și făuritorul orînduirii socialiste, poate să-și îndeplinească această grandioasă sarcină numai atrăgîndu-și ca aliați în revoluția socialistă masele țărănimii muncitoare și ale altor pături de oameni ai muncii vital interesate în lichidarea definitivă a exploatării omului de către om. Alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, condusă de partidul său marxist-leninist, reprezintă forța socială capabilă să înlăture de la putere clasele exploatatoare, să zdrobească împotrivirea acestora și să asigure victoria deplină a socialismului. Ei au fundamentat de asemenea învățătura despre necesitatea, metodele și calea de transformare socialistă a agriculturii în condițiile perioadei de trecere de la capitalism la socialism.

Fundamentarea științifică, multilaterală a acestor probleme o întîlnim în planul cooperatist al lui V. I. Lenin, care constituie o parte integrantă a planului său general de construire a socialismului, plan ale cărui principii au o însemnătate general valabilă pentru toate țările care pășesc pe calea socialismului.

Rezolvarea justă a problemei agrare a constituit o preocupare permanentă a P.M.R. În elaborarea politicii sale agrare, P.M.R a pornit de la învățătura marxist-leninistă despre necesitatea făuririi și întăririi continue a alianței clasei muncitoare cu masele largi ale țărănimii muncitoare, de la învățătura privind necesitatea transformării socialiste a agriculturii care constituie legi generale ale revoluției și construcției socialiste. De asemenea în elaborarea politicii sale agrare partidul nostru a pornit de la planul cooperatist al lui V. I. Lenin și a folosit experiența istorică a Uniunii Sovietice în acest domeniu care, așa cum arată Declarația Consfătuirii Reprezentanților Partidelor Comuniste și Muncitorești de la Moscova din 1960, are o însemnătate universal valabilă

P.M.R. a aplicat în mod creator aceste legi generale ale revoluției și construcției socialiste, precum și principiile planului cooperatist al lui V. I. Lenin la condițiile concrete ale țării noastre și prin experiența sa a adus o contribuție însemnată la îmbogățirea tezaurului învățăturii marxist-leniniste privind rezolvarea problemei agrare.

În timpul regimului burghezo-moșieresc, Romînia era o țară agrară înapoiată, cu o industrie slab dezvoltată, cu nivelul de trai cel mai scăzut din Europa. Aceasta se datora politicii trădătoare, antinaționale a burghezo-moșierimii din țara noastră care a vîndut imensele bogății ale țării și tot ceea ce era mai important în economia ei, puterilor imperialiste.

Monopolurile străine, care au pătruns adînc în economia Romîniei și exploatau în mod sălbatic masele muncitoare și bogățiile naturale ale țării, investeau capitalurile lor numai în ramurile care aduceau profit ridicat și imediat. De aceea la noi în țară industria era slab dezvoltată ; despre o industrie grea aproape nici nu putea fi vorba. Puterile imperialiste au împiedicat pe toate căile dezvoltarea industriei grele, care constituie baza independenței țării noastre, deoarece numai în felul acesta ele puteau să o mențină în stare de dependență economică și politică.

Pentru a masca politica trădătoare dusă de clasele stăpînitoare care înfeudase țara noastră marilor puteri imperialiste, pentru a justifica menținerea ei în stare de înapoiere, ideologii burghezi au creat chiar o „teorie“ potrivit căreia Romînia este și trebuie să rămînă o țară „eminamente agricolă“, că poporul romîn nu ar avea înclinație spre munca industrială. Clasele stăpînitoare ridicaseră la rangul de politică de stat menținerea Romîniei în situația de hinterland agrar al marilor puteri imperialiste. O sută de familii de bancheri, fabricanți și moșieri în cîrdășie cu 30 de trusturi internaționale, stăpîneau cea mai mare parte din avuția țării. Profiturile lor creșteau mereu prin exploatarea nemiloasă a sute de mii de muncitori în fabrici și uzine prin jefuirea cruntă a milioane de țărani și argați.

Cu toate că Romînia era considerată o țară „eminamente agricolă“, pe vremea stăpînirii capitaliștilor și moșierilor, agricultura se afla într-o cumplită stare de înapoiere. „Potrivit unui calcul, valoarea inventarului mort din agricultura romînească, calculată pe hectar arabil, era. . . de 15 ori mai mică decît în Germania, de 42 ori mai mică decît în Elveția [1]). În această perioadă producția agricolă se baza pe munca manuală și pe unelte de muncă rudimentare, înpoiate. Slaba înzestrare tehnică a agriculturii se vede din faptul că în anul 1941 la fiecare 100 hectare de teren arabil reveneau mai puțin de 15 pluguri, 10 grape, 2 cultivatoare, 15 căruțe și care și nici măcar o semănătoare sau secerătoare [2]). În 1938 agricultura Romîniei dispunea doar de numai 4 858 [3]) tractoare convenționale (de 15 C.P.) care erau folosite pe pămînturile moșierilor și chiaburilor și de 11.000 pluguri de lemn.

---

1) C. Murgescu, *Reforma agrară din 1945*, Ed. Academiei R.P.R., 1956, p. 103.

2) Datele sînt luate din *Mărețe realizări și perspective în dezvoltarea industriei și agriculturii noastre socialiste (cifre și fapte)* 1961, p. 58.

3) Anuarul statistic al R.P.R., 1959. Direcția centrală de statistică, București, 1959, p. 201.

Milioane de ţărani erau lipsiţi de pămînt sau aveau pămînt puţin. În anul 1930, 2.700 de moşieri stăpîneau 3.375.000 ha. (din care numai familia regală avea 150.000 hectare) în timp ce 1.710.000 de gospodării ţărăneşti împărţeau între ele numai 2.520.000 hectare. Fiecare boier stăpînea în medie cîte 1.250 ha, adică tot atît cît aproape 1.000 de mici gospodării ţărăneşti la un loc [4]). Datorită cruntei exploatări burghezo-moşiereşti, masele muncitoare ale ţărănimii erau aduse la sapă de lemn, îndurau chinurile unei munci istovitoare, ale înfometării cronice şi ale bolilor sociale, care făceau ravagii în satele romîneşti din trecut.

Partidul Comunist din Romînia a fost singurul partid care a demascat politica trădătoare dusă de guvernele reacţionare burghezo-moşiereşti care au vîndut bogăţiile ţării şi au transformat-o într-o anexă agrară a marilor puteri imperialiste şi a militat cu consecvenţă pentru îndreptarea radicală a acestei situaţii.

Partidul Comunist din Romînia a acordat o atenţie deosebită elaborării unei politici ştiinţifice în problema agrară încă în timpul regimului burghezo-moşieresc, deoarece de rezolvarea acestei probleme depindea făurirea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare, singura forţă socială, capabilă să răstoarne clasele exploatatoare de la putere.

Un rol important în elaborarea politicii agrare l-a avut cel de-al V-lea Congres al P.C.R.

Congresul al V-lea al P.C.R. a zdrobit teoria neoiobăgiei a lui Constantin Dobrogeanu-Gherea, teoria oportunistă de esenţă menşevică moştenită de la social-democraţie.

Susţinătorii acestei teorii exagerau rolul şi însemnătatea rămăşiţelor feudale la sate şi subapreciau dezvoltarea capitalismului în ţara noastră ajungînd la concluzia oportunistă după care Romînia s-ar fi aflat în faţa revoluţiei burgheze, al cărei hegemon trebuia să fie burghezia, iar proletariatul şi ţărănimea trebuiau să urmeze burghezia. Aceasta era o variantă romînească a tacticii menşevice caracterizată de către V. I. Lenin drept tactica de transformare a proletariatului într-o jalnică anexă a burgheziei.

Congresul a combătut şi a respins de asemenea teza sectaristă „de stînga" care subapreciind rămăşiţele relaţiilor de producţie feudale la sate, susţinea că Romînia se află în faţa revoluţiei proletare. Teoria lor că ţara noastră se afla atunci în faţa revoluţiei proletare, avea un caracter antimarxist care putea duce la izolarea proletariatului de principalul său aliat — masele de bază ale ţărănimii.

Zdrobind teoria „neoiobăgiei" precum şi teza sectaristă „de stînga" care pornea de la subaprecierea rămăşiţelor feudale la sate, Congresul al V-lea a înarmat din punct de vedere ideologic partidul în vederea făuririi alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare sub conducerea clasei muncitoare în frunte cu Partidul Comunist.

Precizînd care sînt perspectivele dezvoltării revoluţiei din ţara noastră, Congresul al V-lea al P.C.R. a arătat că lichidarea tuturor rămăşiţelor feudale se va realiza nu cu scopul de a curăţi terenul pentru dezvoltarea capitalismului, ci cu scopul de a asigura cele mai largi posibilităţi pentru dez-

4) Conform datelor din *Mărețe realizări și perspective în dezvoltarea industriei și agriculturii noastre socialiste* (cifre şi fapte) 1961, p. 58.

voltarea forțelor revoluționare în vederea trecerii spre revoluția proletară, socialistă, în interesul luptei pentru eliberarea definitivă a tuturor celor ce muncesc, de orice exploatare, de orice asuprire de clasă și națională, de capitalism.

Congresul al V-lea a stabilit ca sarcină principală a partidului în agricultură, confiscarea tuturor pămînturilor regale, moșierești și mănăstirești și a întregului inventar al acestora, fără răscumpărare, împroprietărirea gratuită cu ele a celor fără pămînt sau cu pămînt puțin.

Procesul pauperizării maselor țărănești s-a intensificat în mod deosebit în perioada crizei economice din 1929—1933 și a fascizării țării.

În această perioadă P.C.R. a dus cu aceeași hotărîre lupta pentru rezolvarea pe cale revoluționară a problemei țărănești pentru mobilizarea maselor de țărani muncitori în jurul lozincilor de luptă ale partidului. Deosebită însemnătate în această privință a avut-o plenara a V-a lărgită a C.C. al P.C.R. din anul 1936 care chema la luptă țărănimea muncitoare pentru a face să înceteze imediat executările și vînzările silite pentru datorii, pentru prețuri juste la produsele agricole, micșorarea impozitelor plătite de țărani, reducerea amenzilor și dijmei, ridicarea salariilor muncitorilor agricoli, împroprietărirea țăranilor fără pămînt sau cu pămînt puțin.

Cel de-al II-lea război mondial a adus pagube enorme economiei țării noastre. Monopolurile hitleriste au supus economia Romîniei unui jaf de proporții uriașe — situația țărănimii muncitoare s-a înrăutățit continuu datorită războiului și regimului fascist. Mobilizarea unui număr mare de țărani lipsea agricultura de brațele de muncă necesare, ceea ce avea ca urmare obținerea unor producții scăzute și de proastă calitate. Rechizițiile de care, de vite, de grîne și corvezile militare agravau mizeria maselor țărănești. Zilierii de pe moșii, în caz de fugă erau condamnați la ani grei de temniță. În timp ce veniturile țăranilor scădeau prețurile produselor industriale de care țăranii aveau nevoie se urcau vertiginos. În felul acesta puterea de cumpărare a țăranilor a scăzut în decembrie 1942, după calculele unor economiști burghezi la 39,4% față de perioada 1927—1929. Războiul și ocupația hitleristă au frînat dezvoltarea forțelor de producție din agricultură, creînd o acută criză alimentară. De pe urma acestei situații cel mai mult au avut de suferit în primul rînd clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

În aceste condiții C.C. al P.C.R. arata în 1941 că „sarcina și răspunderea istorică a Partidului Comunist din Romînia, față de poporul romîn, constă în organizarea în Romînia a luptei — alături de marele popor sovietic și celelalte popoare cotropite — pentru zdrobirea fascismului sîngeros german și a slugilor sale din toate țările, pentru alungarea ocupanților germani din Romînia, pentru doborîrea bandei de trădători de la cîrma țării în frunte cu generalul Antonescu, pentru eliberarea țării de sub jugul sîngeros german, pentru victoria Uniunii Sovietice, pentru Romînia liberă și independentă" [5]). Realizarea acestor sarcini însemna de fapt crearea condițiilor pentru rezolvarea problemei agrare din țara noastră.

Premisele rezolvării problemei agrare din țara noastră au fost create prin victoria insurecției armate de la 23 August 1944. Partidul Comunist din

5) Documente din istoria Partidului Comunist din Romînia, E.P.L.P., 1953, ed. a II-a, p. 345.

România, continuînd cu consecvență lupta sa pentru rezolvarea problemei agrare, a stabilit ca sarcină în platforma elaborată în septembrie 1944 înfăptuirea reformei agrare, care a fost inclusă în programul de guvernare a F.N.D. publicat la sfîrșitul lunii ianuarie 1945.

Acest program a fost primit cu însuflețire de masele muncitoare din țara noastră. Mii de muncitori, țărani, intelectuali, femei, tineri din întreaga țară cereau înfăptuirea imediată a reformei agrare, formarea unui guvern democratic, sprijinirea cu toate forțele a războiului antihitlerist.

Înfăptuirea reformei agrare constituia o măsură hotărîtoare în făurirea alianței muncitorești-țărănești, una din cele mai importante sarcini ale primei etape a revoluției populare din țara noastră, menită să înlăture rămășițele feudale din agricultură, să scape țărănimea de exploatarea moșierimii.

De aceea luptînd cu înverșunare împotriva claselor exploatatoare și a partidelor istorice care se opuneau înfăptuirii reformei agrare, în februarie 1945, P.C.R. a chemat masele țărănești să ocupe imediat pămînturile moșierești, fără să mai aștepte legea de reformă agrară, pe care majoritatea reacționară din guvern nu voia s-o elaboreze.

Reforma agrară a fost înfăptuită de jos de către masele populare conduse de P.C.R. peste voința guvernului.

Ajutorul de neprețuit pe care l-a acordat clasa muncitoare țărănimii muncitoare, în lupta pentru pămînt, a dus la făurirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. „În focul acestor lupte — spune tov. Gh. Gheorghiu-Dej — s-a realizat alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare s-a afirmat puternic rolul conducător al proletariatului“ [6]).

Reforma agrară a fost legiferată de guvernul democratic instaurat la 6 martie 1945, împotriva voinței reprezentanților burgheziei din guvern care urmăreau menținerea proprietății moșierești, amînarea reformei agrare, compromiterea forțelor democratice în frunte cu P.C.R., scăderea avîntului revoluționar al maselor populare.

Prin reforma agrară din 1945 s-a expropriat suprafața de 1.468.000 hectare din care 1.109.000 ha au fost împărțite la peste 400.000 familii de țărani fără pămînt și la peste 500.000 familii de țărani cu pămînt puțin, iar restul a fost naționalizat și reținut pentru crearea rezervelor de stat [7]). Împroprietărirea țăranilor s-a făcut fără nici o despăgubire, ei primind pămîntul liber de orice datorii și obligații. Împroprietărirea țăranilor fără pămînt și cu pămînt puțin a contribuit la ridicarea puterii economice a gospodăriilor țărănești, la creșterea capacității ei de producție, la ridicarea nivelului de trai al țărănimii muncitoare. O dată cu confiscarea terenurilor a fost confiscat de către stat și inventarul agricol.

În înfăptuirea reformei agrare P.C.R. s-a călăuzit după indicațiile lui V. I. Lenin din 1920, cuprinse în *Schița inițială a tezelor privitoare la problema agrară* (pentru Congresul al II-lea al Internaționalei Comuniste), în care arată că „proletariatul revoluționar trebuie să exproprieze imediat și necondiționat toate pămînturile moșierilor, ale marilor proprietari funciari, adică ale persoanelor care în țările capitaliste exploatează sistematic, în mod

6) Gh. Gheorghiu-Dej, *Articole și cuvîntări*, Ed. a IV-a, E.S.P.L.P., 1955, p. 187.
7) Datele sînt luate din lucrarea C. Murgescu, *Reforma agrară din 1945*, Ed. Acad. R.P.R., 1956, p. 163, 165.

direct sau cu ajutorul fermierilor lor, braţe de muncă salariate, precum şi pe micii agricultori (adeseori şi pe ţăranii mijlocaşi) din împrejurimi şi care nu depun nici o muncă fizică, fiind în cea mai mare parte urmaşi ai feudalilor. . . sau magnaţi financiari, putrezi de bogaţi, sau o corcitură a acestor două categorii de exploatatori şi paraziţi“ [8]).

În acelaşi timp V. I. Lenin arată că este absolut inadmisibil ca partidele comuniste să propage sau să pună în aplicare ideea despăgubirii marilor proprietari funciari pentru pămînturile expropriate.

Combătînd pe oportunişti, care susţineau că partidul nu trebuie să lupte pentru înfăptuirea reformei agrare deoarece aceasta vine în contradicţie cu superioritatea tehnică, V. I. Lenin arată că „în interesul succesului acestei revoluţii, proletariatul n-are dreptul să se oprească în faţa scăderii vremelnice a producţiei, după cum adversarii burghezi ai sclaviei din America de Nord nu s-au oprit în faţa scăderii vremelnice a producţiei de bumbac în urma războiului civil din 1863—1865. Pentru un burghez este importantă producţia pentru producţie, pe cîtă vreme pentru populaţia muncitoare şi exploatată lucrul cel mai important este răsturnarea exploatatorilor şi asigurarea condiţiilor care să permită oamenilor muncii să muncească pentru sine şi nu pentru capitalist“ [9]). Iar mai departe V. I. Lenin arată că pentru a preîntîmpina o eventuală scădere a producţiei agricole, puterea proletară trebuie „să acorde satului fărîmiţat şi înapoiat un ajutor atît de radical din punct de vedere tehnic şi social, încît acest ajutor să creeze o bază materială pentru o uriaşă ridicare a productivităţii muncii în domeniul cultivării pămîntului şi al gospodăriei agricole în general şi să îndemne astfel prin forţa exemplului, pe micii ţărani să treacă, în propriul lor interes, la marea agricultură colectivă, mecanizată“ [10]).

Înfăptuirea pe cale revoluţionară a reformei agrare prin confiscarea pămînturilor moşierilor şi împroprietărirea ţăranilor fără pămînt sau cu pămînt puţin, fără naţionalizarea întregului pămînt şi nici măcar a întregului pămînt expropriat, constituie un strălucit exemplu de aplicare creatoare de către P.C.R. a învăţăturii marxist-leniniste cu privire la făurirea alianţei dintre clasa muncitoare cu ţărănimea muncitoare.

Prin înfăptuirea reformei agrare din 1945 de către P.C.R. a fost înfăptuită dorinţa de veacuri a ţărănimii de a avea pămînt. Rezultatul cel mai important al înfăptuirii reformei agrare constă în aceea că a dus la lichidarea proprietăţii funciare, la lichidarea moşierimii ca clasă (rămînînd proprietăţile cu pînă la 50 hectare pînă în 1949) şi făurirea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare.

Prin înfăptuirea reformei agrare în ţara noastră a avut loc un proces de mijlocizare a ţărănimii, deoarece un însemnat număr de ţărani săraci au trecut în rîndul ţăranilor mijlocaşi, iar agricultura a fost aşezată pe baza micii producţii ţărăneşti.

P.C.R. a continuat lupta pentru întărirea şi consolidarea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, şi după înfăptuirea reformei agrare.

---

8) V. I. Lenin, *Schiţa iniţială a tezelor privitoare la problema agrară*, în *Opere alese* în două volume, vol. II, E.S.P.L.P., 1954, p. 652.

9) V. I. Lenin, *Schiţa iniţială a tezelor privitoare la problema agrară. Opere alese* în două volume, vol. II, E.S.P.L.P., 1954, p. 653.

10) Idem, *ibid.*, p. 654.

În această perioadă Partidul și statul democrat-popular au luptat împotriva politicii de ruinare a țărănimii dusă de clasele exploatatoare și au acordat un puternic sprijin prin inventar agricol închiriat prin repararea celui deținut de săteni, prin credite, prin scutire de impozite a unor categorii de gospodării mici etc. Un sprijin însemnat a primit țărănimea muncitoare din partea partidului și statului democrat-popular în timpul secetei, prin legea pentru reglementarea circulației și stabilirea regimului juridic al imobilelor agricole prin care chiaburii au fost obligați să restituie fără plată pămînturile acaparate de la țăranii săraci și mijlocași în anii de secetă. Prin această lege a fost limitat de fapt dreptul de vînzare-cumpărare a pămîntului, chiaburimea primind o puternică lovitură.

Instaurarea dictaturii proletariatului a deschis poporului nostru calea luptei victorioase pentru desființarea orînduirii vechi bazată pe exploatare. Ea a constituit premisa esențială pentru făurirea orînduirii socialiste în țara noastră.

În anul 1948 la 11 iunie a fost înfăptuită naționalizarea principalelor mijloace de producție, care a dus la apariția sectorului socialist al economiei naționale în cadrul căruia au luat naștere relații socialiste de producție. Pe această bază, P.M.R., aplicînd planul leninist de construire a socialismului, a trecut la înfăptuirea politicii de industrializare socialistă a țării pe baza dezvoltării cu precădere a producției mijloacelor de producție față de producția bunurilor de consum, creînd astfel premisele victoriei relațiilor de producție socialiste în întreaga economie

În timp ce industria socialistă, bazată pe relații socialiste de producție, se dezvolta rapid, în agricultură continua să se mențină relații de producție bazate pe proprietatea privată asupra mijloacelor de producție, în cadrul cărora predomina mica producție de mărfuri, care în virtutea legilor sale caracteristice, genera în mod spontan elemente capitaliste. Existența la sate a acestor relații făcea ca agricultura să se dezvolte încet, rămînînd în urma industriei socialiste, ca atare ea nu putea să satisfacă cerințele crescînde ale industriei cu materii prime agricole și nici cerințele populației de la orașe și sate cu produse agro-alimentare. O astfel de agricultură constituia o frînă în calea dezvoltării întregii economii naționale spre socialism.

Se cerea deci rezolvată pînă la capăt problema țărănească din patria noastră, deoarece reforma agrară înfăptuită în anul 1945 nu a constituit decît o etapă în politica partidului nostru pentru a scăpa țărănimea muncitoare de mizerie și sărăcie.

Dezvoltarea economiei noastre pe calea socialismului impunea în mod necesar unirea micilor gospodării țărănești în mari gospodării agricole socialiste, care să asigure dezvoltarea intensivă și complexă a agriculturii, crearea relațiilor de producție socialiste în agricultură. Fără rezolvarea acestei probleme nu putea fi făurită economia socialistă unitară. Urmărind întărirea necontenită a alianței clasei muncitoare, cu țărănimea muncitoare, victoria socialismului în întreaga economie națională, eliberarea pentru totdeauna a țărănimii muncitoare de asuprire și mizerie, P M.R. a trasat linia transformării socialiste a agriculturii.

Programul de transformare socialistă treptată a agriculturii a fost elaborat de istorica Plenară a C.C. al P.M.R din 3—5 martie 1949. La baza acestui program au stat principiile planului cooperatist al lui V. I. Lenin,

Programul transformării socialiste a agriculturii stabilit de Plenara C.C. al P.M.R., care marchează un moment de însemnătate istorică în procesul de creare și dezvoltare a agriculturii noastre pe baze socialiste, de întărire pe această bază a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, constituie un model de aplicare creatoare la condițiile agriculturii din țara noastră a principiilor planului cooperatist al lui Lenin.

Pornind de la analiza situației din agricultura noastră și a compoziției sociale a populației sătești, plenara a elaborat linia politică generală a partidului la sate, și a arătat că în politica noastră la sate ne sprijinim pe țărănimea săracă, strîngem alianța cu țărănimea mijlocașă și ducem o luptă neîntreruptă împotriva chiaburimii, urmărind unirea treptată, pe măsura creării condițiilor necesare, a țăranilor muncitori în cooperative agricole de producție socialiste, lichidarea exploatării omului de către om la sate, întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, sporirea producției agricole și ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Pe baza indicației lui V. I. Lenin, plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949 a subliniat în primul rînd faptul că transformarea socialistă a agriculturii, deși constituie o necesitate obiectivă, o legitate a procesului revoluționar de construire a societății socialiste, ea nu se poate înfăptui în mod spontan de la sine.

Conducerea de către partid a procesului revoluționar de transformare socialistă a agriculturii constituie unul din principiile fundamentale ale planului cooperatist al lui Lenin, după care partidul nostru s-a călăuzit în întreaga sa activitate desfășurată la sate și pe care practica social-istorică din țara noastră le-a confirmat pe deplin.

Plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949, pornind de la situația concretă existentă în agricultura țării noastre, a precizat că procesul transformării socialiste a agriculturii nu putea să aibă loc decît pe măsura creșterii industriei socialiste, capabilă să înzestreze agricultura socialistă cu mașini agricole perfecționate.

Înfăptuind politica leninistă de industrializare socialistă a țării, dezvoltînd în primul rînd industria grea, statul nostru democrat-popular, clasa muncitoare au depus eforturi mari pentru crearea unei puternice baze tehnice a agriculturii fără de care nu poate fi înfăptuită transformarea socialistă a acesteia. În acest scop partidul și guvernul nostru au orientat spre agricultură investiții însemnate, care între anii 1950—1959 s-au ridicat la 15,4 miliarde lei.

În țara noastră în anii regimului democrat-popular, a fost creată o industrie de tractoare necunoscută în timpul burghezo-moșierimii.

Cînd P.C.R. a stabilit ca sarcină crearea unei industrii de tractoare în țara noastră, liderii partidelor istorice luau în derîdere acest lucru și declarau că aceasta este imposibil de realizat.

Tînăra noastră industrie de tractoare a produs în anii regimului democrat-popular un număr însemnat de tractoare. Încă în anul 1959 țara noastră a depășit în ce privește numărul de tractoare de 2 ori Spania, de 1,7 ori Turcia, de 1,6 ori Mexicul și de 1,3 ori Grecia. Calitatea tractoarelor noastre este apreciată nu numai pe piața internă, ci și pe cea externă.

La sfîrșitul anului 1960 agricultura noastră dispunea de 62.750 tractoare convenționale, de 17.400 combine, 22.453 semănători mecanice, 1.584

autocombine pentru păioase (acestea două din urmă existau la sfîrșitul anului 1959) precum și alte mașini. Paralel cu aceasta, ca urmare a dezvoltării industriei chimice, agricultura noastră a primit de la un an la altul cantități tot mai mari de îngrășăminte. În anul 1959 industria chimică de îngrășăminte agricole a produs și a livrat agriculturii 52.000 tone, față de numai 649 tone în anul 1950.

O dată cu crearea condițiilor necesare pentru transformarea socialistă a agriculturii, P.M.R. și statul nostru democrat-popular au acordat o atenție deosebită cooperației, care așa cum spune V. I. Lenin, în condițiile existenței unei clase numeroase de producători mici și mijlocii, obișnuiți cu proprietatea privată asupra peticului lor de pămînt, reprezintă calea cea mai simplă, mai ușoară și mai accesibilă pentru micul producător în vederea trecerii lui la socialism, pentru că ea îmbină în mod armonios interesul particular al acestora cu interesul general al statului socialist.

Scoțînd în relief rolul și importanța cooperației în opera de transformare socialistă a agriculturii, în raportul prezentat la Plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949, se arată că rezolvarea de către partid a reorganizării pe baze socialiste a agriculturii este condiționată și de „. . .dezvoltarea unei intense rețele de cooperative și în primul rînd de cooperative de aprovizionare și desfacere la sate, ca verigă principală în realizarea sarcinii de trecere de la formele cele mai simple de cooperație la cele mai avansate, gospodăriile agricole colective“ [11]).

Plenara a subliniat că forma fundamentală, treapta cea mai înaltă a cooperației în agricultura țării noastre, este gospodăria colectivă, în care chiar de la constituire toate mijloacele de producție (pămînt, inventar agricol, vitele de muncă etc.) sînt socializate, iar munca se desfășoară de asemenea în comun. În cadrul gospodăriei agricole colective repartiția se înfăptuiește după cantitatea și calitatea muncii depuse de fiecare colectivist, în funcție de numărul de zile-muncă efectuate de fiecare.

Pe lîngă această formă superioară de cooperare în producția agricolă, în interesul atragerii țăranilor la munca colectivă și învingerii mentalității lor de proprietar privat, al educării lor în spiritul colectivist au fost folosite și forme simple de cooperație în producția agricolă, cum sînt cooperativele agricole de producție cu rentă, întovărășirile pentru lucrarea în comun a pămîntului.

Cooperativa agricolă de producție cu rentă este o formă a cooperației de producție în agricultură în care întreaga suprafață de teren a membrilor este comasată, rămînînd însă în proprietatea privată a cooperatorilor. Cu excepția pămîntului, celelalte mijloace de producție sînt socializate contra plată, sub forma unei contribuții obligatorii, de 300—1000 lei de fiecare hectar de pămînt adus în cooperativă. Această contribuție este stabilită de adunarea generală a membrilor cooperatori. Pentru membrii care au inventar agricol viu și mort, contribuția li se socotește din acesta, iar cei care nu au urmează să achite această contribuție cooperativei în termen de 3—5 ani.

Dacă un membru cooperator a adus un inventar a cărei valoare este

---

11) Gh. Gheorghiu-Dej, *Articole și cuvîntări*, E.S.P.L.P., 1956, Ed. a IV-a, p. 218—219.

mai mare decît contribuţia pe care trebuie să o dea, atunci diferenţa în plus se achită de cooperativă cooperatorului în decurs de cel mult 6 ani.

În ceea ce priveşte repartiţia, aceasta se face atît după muncă, cît şi după suprafaţa şi calitatea pămîntului adus. Conform statutului, 75% din venituri se repartizează după zile-muncă şi 25% după suprafaţa şi calitatea terenului adus.

Cooperativa agricolă de producţie cu rentă este o formă intermediară între întovărăşire şi gospodăria agricolă colectivă. Această formă a cooperaţiei, avînd la bază în cea mai mare măsură relaţii de producţie socialiste, creează posibilitatea unei creşteri mai mari a producţiei şi a productivităţii muncii şi contribuie mai mult la educarea ţărănimii în spiritul colectivismului.

Întovărăşirea pentru lucrarea în comun a pămîntului este o formă inferioară a cooperaţiei agricole de producţie. În cadrul întovărăşirii, pămîntul, vitele şi celelalte mijloace de producţie nu sînt colectivizate, ci rămîn în proprietatea privată a ţăranilor întovărăşiţi. Ţăranii întovărăşiţi îşi unesc pămîntul în scopul lucrării lui laolaltă prin aplicarea măsurilor agrotehnice înaintate şi a folosirii maşinilor agricole pentru creşterea producţiei agricole.

În unele întovărăşiri agricole se execută în comun, cu ajutorul S.M.T., numai muncile principale, în altele toate muncile.

Există întovărăşiri agricole în care alături de mijloacele de producţie proprietate particulară sînt şi mijloace de producţie proprietate colectivă (fondurile de bază), obşteşti, a căror creştere are un rol însemnat în întărirea şi dezvoltarea întovărăşirilor agricole. Această formă de întovărăşire agricolă acceptată de un număr mare de ţărani, contribuie şi mai mult la convingerea ţărănimii muncitoare pentru trecerea la forma superioară, la G. A. C.

În cadrul întovărăşirilor agricole repartiţia produselor se face după suprafaţa de pămînt adusă, iar în unele şi după zile-muncă.

În întovărăşirile agricole întîlnim atît elemente ale noilor relaţii de producţie cît şi ale vechilor relaţii de producţie.

Rezultatele obţinute de gospodăriile agricole colective în sporirea producţiei şi în creşterea nivelului de trai al colectiviştilor exercită o puternică influenţă asupra membrilor cooperativelor agricole de producţie cu rentă, întovărăşirilor, iar aceasta duce pînă la urmă la transformarea lor în gospodării agricole colective.

P.M.R. a pus la baza politicii de transformare socialistă a agriculturii, ca principiu fundamental, respectarea deplină a liberului consimţămînt al ţăranilor muncitori în trecerea acestora pe calea agriculturii socialiste. Numai pe calea convingerii proprii, de avantajele pe care le prezintă marea agricultură socialistă, poate avea loc atragerea treptată a micului producător de mărfuri la socialism. De aceea, partidul nostru combate şi sancţionează cu toată hotărîrea orice încălcare a principiului liberului consimţămînt, orice încercare de înlocuire a muncii politice de convingere prin metode administrative de constrîngere în atragerea ţărănimii muncitoare la socialism, deoarece nerespectarea acestui principiu de bază, nu face decît să-l îndepărteze pe ţăran de gospodăria colectivă, să slăbească alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare şi să dea apă la moară duşmanului de

clasă, care caută să profite de greșelile și abaterile de la linia partidului pentru „a pescui în apă tulbure" [12]).

Planul cooperatist al lui Lenin arată că pentru a păși în mod liber pe calea cooperației de producție, țăranul trebuie mai întîi convins de superioritatea cooperației, să fie cointeresat din punct de vedere material în această trecere.

În această privință un rol deosebit de important îl are munca politică desfășurată pe scară cît mai largă, îmbinată cu cointeresarea materială a țărănimii. Scopul politicii de cointeresare materială a țărănimii muncitoare, în condițiile perioadei de trecere de la capitalism la socialism, constă în stimularea țărănimii muncitoare pentru a trece pe calea agriculturii socialiste pe baza interesului ei material și a liberului consimțămînt.

În convingerea practică a țărănimii muncitoare de avantajele agriculturii socialiste un rol deosebit de important îl au G.A.S., S.M.T., precum și primele forme ale cooperației de producție agricolă, care, așa cum arată V. I. Lenin, ele trebuie să devină o adevărată pepinieră de idei și vederi comuniste în rîndurile țăranilor.

Traducînd în viață, la condițiile concrete din țara noastră, aceste indicații ale lui V. I. Lenin, P.M.R. a desfășurat o susținută muncă politică pentru a convinge țărănimea muncitoare de avantajele marii gospodării socialiste în agricultură, printr-o permanentă și susținută muncă de lămurire, bazată pe fapte concrete, demonstrînd țărănimii muncitoare că numai pășind în marea gospodărie ea poate obține venituri mai mari, deoarece aceasta permite obținerea unei producții mari cu cheltuieli de muncă mai mici.

Partidul Muncitoresc Romîn și statul nostru democrat-popular aplicînd în viață indicația lui V. I. Lenin că „orice orînduire socială ia naștere numai cu sprijinul financiar al unei anumite clase" [13]), a acordat un sprijin tehnic și financiar deosebit de însemnat cooperației de producție din țara noastră. Acest sprijin s-a concretizat prin acordarea de împrumuturi nerambursabile, scutiri de impozite agricole pe o anumită perioadă de timp, credite avantajoase, împrumuturi de semințe, asistența agrotehnică, cadre de specialiști etc.

Pășirea țărănimii muncitoare pe calea agriculturii socialiste, renunțarea de către țărănime la vechiul mod de a gospodări necesită, așa cum arată V. I. Lenin, și ridicarea nivelului ei de cultură, o adevărată revoluție culturală. În vederea ridicării nivelului cultural al țărănimii, partidul nostru a luat o serie de măsuri ca: lichidarea analfabetismului, formarea de cadre cu pregătire medie și superioară, popularizarea științei și culturii etc.

În anii regimului democrat-popular a crescut considerabil numărul cadrelor de specialiști pregătiți pentru agricultură. Învățămîntul agricol de toate gradele a luat o largă extindere. În prezent la noi în țară funcționează 5 institute de învățămînt superior agronomic care au dat în perioada 1948—1959, 12.641 absolvenți specialiști în diferite ramuri ale agriculturii și silviculturii. De asemenea s-a extins rețeaua școlilor tehnice. Numărul

12) Gh. Gheorghiu-Dej, *Pentru consolidarea și dezvoltarea sectorului socialist al agriculturii, pentru sporirea producției agricole.* (Expunere făcută la Consfătuirea pe țară a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii), E.P., 1958, p. 26.
13) V. I. Lenin, *Opere alese,* vol. II, E.S.P.L.P., 1954, p. 842.

specialiştilor din agricultură cu studii superioare şi medii a crescut de la 8.695, cît era în 1951, la 27 992 în 1959.

V. I. Lenin a arătat că procesul transformării socialiste a agriculturii, care urmăreşte lichidarea exploatării omului de către om şi ridicarea nivelului de trai al maselor muncitoare, se desfăşoară în condiţiile unei înverşunate lupte de clasă. Plenara C.C. al P.M.R. din 3—5 martie 1949 a subliniat că lupta pentru atragerea ţărănimii muncitoare pe făgaşul socialismului nu poate fi concepută în afara luptei de clasă.

După lichidarea moşierimii, chiaburimea rămăsese cea mai numeroasă clasă exploatatoare din satele patriei noastre; P.M.R. a dus o politică de îngrădire şi lichidare treptată a chiaburimii, de limitare a posibilităţilor ei de exploatare şi îmbogăţire.

Principalele pîrghii folosite de statul nostru în această direcţie au fost: politica fiscală, cotele obligatorii, politica de preţuri, legea cu privire la interzicerea vînzării şi cumpărării pămîntului.

Partidul Muncitoresc Romîn a atras în permanenţă atenţia asupra necesităţii întăririi vigilenţei revoluţionare a muncitorilor şi ţăranilor muncitori, pentru a demasca şi zdrobi orice încercare făţişă sau ascunsă a chiaburimii de a lovi în regimul nostru democrat-popular, de a submina procesul de transformare socialistă a agriculturii, de a slăbi alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare. Prin politica sa de îngrădire şi eliminare treptată, partidul nostru a determinat scăderea puterii economice a chiaburimii şi a greutăţii ei specifice, fapt care a permis ca în primăvara anului 1959, pe baza succeselor obţinute în procesul de transformare socialistă a agriculturii şi în dezvoltarea economiei naţionale în ansamblu să se treacă la lichidarea chiaburimii ca clasă.

Bazîndu-se pe poziţiile hotărîtoare ale socialismului în întreaga economie şi pe situaţia internaţională favorabilă socialismului, Partidul Muncitoresc Romîn şi statul nostru au desfiinţat rămăşiţele oricăror forme de exploatare a omului de către om în agricultură. Acea parte a pămîntului care nu putea fi muncită cu forţele proprii ale gospodăriei chiabureşti a fost dată în folosinţă unităţilor socialiste din agricultură, rămînînd în proprietatea gospodăriei respective numai suprafaţa ce poate fi lucrată cu forţa de muncă proprie. Darea pămîntului în parte, în arendă, precum şi orice forme de exploatare au fost interzise.

Starea social-economică a foştilor chiaburi, lipsiţi de posibilitatea de a exploata, s-a schimbat, ei putînd să intre în cooperativele de producţie, fără a avea dreptul să fie aleşi în posturi de conducere. Adunările generale ale gospodăriilor agricole colective şi întovărăşirilor examinează în mod individual cererile lor.

Modul specific în care a avut loc procesul de lichidare a chiburimii ca clasă reprezintă un model de aplicare creatoare la condiţiile ţării noastre a învăţăturii marxist-leniniste cu privire la lichidarea claselor exploatatoare şi în acelaşi timp constituie o contribuţie a partidului nostru la îmbogăţirea tezaurului marxism-leninismului. În acelaşi timp partidul a vegheat permanent la aplicarea justă în viaţă a liniei sale leniniste de transformare socialistă a agriculturii, stabilită la Plenara din 3—5 martie 1949, zdrobind cu hotărîre orice abatere. Dovedind o nestrămutată fidelitate faţă de învăţătura marxist-leninistă, partidul nostru a demascat şi zdrobit acţiunea

grupului antipartinic fracționist, Pauker, Vasile Luca, care s-au ridicat împotriva liniei partidului, în transformarea socialistă a agriculturii.

Împletind devierea de dreapta cu aventurismul „stîngist", fracționiștii au dus, pe de o parte, o politică de protejare și stimulare a chiaburimii, iar pe de altă parte au încălcat principiul liberului consimțămînt al țăranilor muncitori în transformarea socialistă a agriculturii, au împins la măsuri provocatoare, urmărind să lovească în alianța muncitorească-țărănească. De asemenea, ei au sabotat crearea și dezvoltarea formelor inferioare de cooperare în producția agricolă.

Partidul Muncitoresc Romîn a zdrobit cu toată hotărîrea acțiunea fracționistă, antipartinică și antistatală a grupului de deviatori, precum și a altor elemente antipartinice și a luat măsuri pentru aplicarea consecventă a liniei sale juste, marxist-leniniste de construire a socialismului. Aceasta a călit partidul, disciplina și unitatea sa.

Pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, pentru înfăptuirea operei de reorganizare pe baze socialiste a agriculturii și pentru dezvoltarea ei multilaterală o însemnătate deosebită o are organizarea justă a relațiilor de schimb dintre oraș și sat, dintre industrie și agricultură.

V. I. Lenin a arătat că forma cea mai potrivită de legături economice între oraș și sat în vederea construirii socialismului o constituie și schimbul de mărfuri. Partidul și statul nostru dezvoltînd schimbul de mărfuri dintre oraș și sat au urmărit în permanență să asigure pe această cale îmbinarea intereselor clasei muncitoare cu cele ale țărănimii muncitoare, îngrădirea și eliminarea elementelor capitaliste, dezvoltarea și consolidarea socialismului.

Condițiile existente în cadrul economiei naționale nu au permis statului nostru să axeze pe deplin, de la început, relațiile de schimb dintre oraș și sat pe baze comerciale. O anumită perioadă statul nostru a trebuit să folosească în interesul operei de construcție socialistă, sistemul cotelor obligatorii care reprezintă, în cadrul legăturilor economice dintre oraș și sat, o îmbinare a formei de schimb comercial cu forma de impozit în produse agricole.

Introducerea acestui sistem în 1949 a fost justă și a corespuns unei anumite faze a dezvoltării economiei naționale. „Cantitățile de produse agricole intrate în fondul central — spune tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — au înlesnit statului să asigure aprovizionarea populației orășenești, să influențeze prețurile pe piață, frînînd acțiunea elementelor speculative, să aprovizioneze industria cu materii prime agricole și să constituie în anii cu recoltă bună rezerve de stat și stocuri destinate exportului" [14]). Sistemul cotelor obligatorii prin însăși natura sa nu cointeresa în măsură necesară țărănimea muncitoare în sporirea continuă a producției agricole.

De aceea partidul și statul nostru sprijinindu-se pe dezvoltarea industriei socialiste și pe creșterea sectorului socialist al agriculturii au luat încă din anul 1953 o serie de măsuri pentru extinderea schimbului dintre oraș și sat pe baze comerciale, pe baza contractărilor și achizițiilor, măsuri a căror aplicare a dus la creșterea continuă a ponderii contractărilor și achizițiilor în formarea fondului central, creînd posibilitatea ca în 1957 să fie desfi-

---

14) Gh. Gheorghiu-Dej, *Raport la Plenara C.C. al P.M.R. din 27—29 decembrie 1956*, E.S.P.L.P., p. 24.

ințat sistemul cotelor obligatorii pentru majoritatea produselor agricole și să se treacă la formarea fondului central prin sistemul contractărilor și achizițiilor. Această măsură luată de partid, bazată pe studierea profundă a realității din țara noastră, a dus la întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, la grăbirea operei de construire socialistă. Extinderea contractărilor și a achizițiilor a lărgit cointeresarea materială a gospodăriilor țărănești în creșterea productivității muncii în agricultură, a mărit interesul și inițiativa în producție a țărănimii, stimulînd totodată puternic trecerea țărănimii muncitoare pe făgașul socialismului.

În urma aplicării creatoare de către Partidul Muncitoresc Romîn a principiilor planului cooperatist al lui V. I. Lenin, în țara noastră s-au obținut rezultate de însemnătate istorică în transformarea socialistă a agriculturii.

Referindu-se la succesele obținute în procesul de transformare socialistă a agriculturii, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej sublinia că aceasta reprezintă o „realizare de însemnătate istorică, o adevărată revoluție care transformă din temelii relațiile social-economice la țară, întregul mod de trai al țărănimii muncitoare, toată înfățișarea satului nostru“ [15]).

În prezent, în țara noastră cooperativizarea agriculturii este în linii generale înfăptuită. În luna aprilie 1961 sectorul socialist al agriculturii cuprindea 83,8% din suprafața arabilă a țării și peste 82% din numărul gospodăriilor țărănești.

O dată cu dezvoltarea și consolidarea sectorului socialist au loc schimbări esențiale în structura socială a satului, în nivelul de trai material și cultural al țărănimii.

Ca urmare a politicii economice a partidului nostru de perfecționare continuă a relațiilor de schimb dintre oraș și sat, a dezvoltării pe scară largă a sistemului de contractări și achiziții, veniturile țăranilor cooperatori și individuali au crescut simțitor. În ansamblu, veniturile țărănimii provenite din valorificarea produselor agricole către stat prin contractări și achiziții la prețuri remuneratorii reprezentau în 1959, 7,5 miliarde lei, cu 1,7 miliarde lei mai mult față de 1955, în afară de veniturile realizate din vînzările de produse direct pe piață și de creșterea însemnată a consumului propriu. Țăranii muncitori și mai ales cei din sectorul socialist își îmbunătățesc continuu condițiile de trai. În anii regimului democrat-popular a crescut considerabil consumul țăranilor muncitori și paralel cu aceasta s-a modificat și structura produselor ce intră în consumul maselor muncitoare de la sate. În gospodăria țărănească intră astăzi produse despre care înainte nici nu putea fi vorba : aparate de radio, biciclete, aragaz, mașină de cusut, televizoare etc. S-au îmbunătățit simțitor și condițiile de locuit. Numai în anii 1955—1959, în mediul rural au fost construite 330.000 locuințe noi.

Acțiunea de electrificare a satelor și construcția de locuințe la sate au adus modificări substanțiale nu numai în condițiile vieții materiale a țăranilor muncitori, dar ele constituie baza materială a desfășurării revoluției culturale în lumea satelor. Lichidarea analfabetismului, dezvoltarea rețelei de învățămînt, biblioteci, cămine culturale, au contribuit la ridicarea nivelului cultural al țăranilor

15) Gh. Gheorghiu-Dej, *Cu privire la lucrările celui de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S.*, p. 19.

Crearea și dezvoltarea sectorului socialist în agricultură a dus la formarea unei țărănimi noi, colectiviste, care se deosebește fundamental, prin întregul ei mod de viață, de țărănimea cu gospodărie individuală.

Ea este o clasă nouă, liberă de exploatare, unită în mari gospodării socialiste pe baza proprietății obștești asupra mijloacelor de producție, cu o conștiință și fizionomie morală nouă, care își găsește expresia în participarea largă a țăranilor cooperatori la producția obștească și la rezolvarea sarcinilor generale.

Un rol însemnat în ridicarea nivelului de trai al țăranilor colectiviști îl are aplicarea în practică a recomandărilor Plenarei C.C. al P.M.R. din iulie 1959, care, pe baza experienței gospodăriilor agricole colective fruntașe, a propus elaborarea unui sistem unic de pensionare a membrilor colectiviști care și-au pierdut capacitatea de muncă. Această măsură va contribui la creșterea bunăstării țărănimii colectiviste, la înlăturarea grijii pentru zilele de bătrînețe care a obsedat țărănimea secole de-a rîndul, la asigurarea unor condiții civilizate de trai, pentru membrii colectiviști care nu mai pot munci.

Toate aceste măsuri de îmbunătățire a situației țăranilor muncitori, ca și succesele obținute în transformarea socialistă a agriculturii, dovedesc justețea politicii dusă de P.M.R., constituind o aplicare creatoare a principiilor generale ale teoriei marxist-leniniste, privind construirea socialismului, la condițiile țării noastre. Aceste transformări revoluționare în viața satului nostru întăresc și ridică pe o treaptă mai înaltă alianța muncitorească-țărănească.

Congresul al III-lea al P.M.R. constituie un eveniment de însemnătate istorică în viața poporului nostru.

Făcînd o profundă analiză științifică marxist-leninistă a marilor transformări socal-economice care au avut loc în anii puterii populare, Congresul a arătat că la noi în țară socialismul a învins și că țara noastră a intrat într-o nouă etapă — etapa desăvîrșirii construcției socialiste. Obiectivul principal al planului de 6 ani adoptat la cel de-al III-lea Congres este „dezvoltarea bazei tehnico-materiale a socialismului, încheierea procesului de făurire a relațiilor de producție socialiste în întreaga economie, în vederea desăvîrșirii construcției socialismului“ [16]).

În *Declarația Consfătuirii reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești de la Moscova* din 1960 se arată : „Partidele comuniste și muncitorești din țările socialiste consideră drept datoria lor internaționalistă ca, dezvoltînd producția industrială și agricolă a fiecărei țări în ritm intens, în conformitate cu posibilitățile existente, să folosească pe deplin toate avantajele sistemului socialist și resursele interne ale fiecărei țări în vederea rezolvării prin eforturi comune și în termenul cel mai scurt a sarcinii istorice de a depăși sistemul mondial capitalist în ceea ce privește volumul absolut al producției industriale și agricole și de a întrece după aceasta țările capitaliste cele mai dezvoltate din punct de vedere economic, în ceea ce privește nivelul producției pe cap de locuitor și nivelul de trai“ [17]).

---

16) Gh. Gheorghiu-Dej, *Raport la cel de-al III-lea Congres al P.M.R.*, E.P., 1960, p. 21—22.

17) *Declarația Consfătuirii reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești* (noiembrie 1960), E.P., 1960, p. 22—23.

Rezolvarea sarcinilor stabilite de către cel de-al III-lea Congres al partidului privind dezvoltarea producției agricole în perioada planului de 6 ani reprezintă o contribuție prețioasă pe care o va aduce poporul romîn la înfăptuirea sarcinii istorice care stă în fața sistemului mondial al socialismului, de a depăși sistemul mondial capitalist în ceea ce privește volumul absolut al producției industriale și agricole, precum și volumul producției pe cap de locuitor și a nivelului de trai.

Congresul al III-lea al partidului a trasat ca sarcină agriculturii creșterea producției globale agricole cu 70—80% pînă în anul 1965 — față de 1959. În cadrul programului de dezvoltare a economiei naționale în perspectivă, se consideră posibil ca producția agricolă să crească de aproximativ 3 ori, din care producția vegetală de peste 2,5 ori, iar producția animală de peste 4 ori. Se prevede ca în anul 1965 să se obțină 14—16 milioane tone cereale, cca. 750.000 tone floarea-soarelui, cca. 3.300.000 tone legume, cca. 4.500.000—5.000.000 tone cartofi, cca. 1.700.000 tone fructe etc. Va spori mult producția de sfeclă de zahăr, în așa fel, încît în 15 ani să se ajungă la o producție de 8—9 milioane tone, care să asigure un consum anual de zahăr și produse zaharoase calculat pe cap de locuitor de 35—40 kg, iar producția de floarea-soarelui va spori în acest timp la 1 milion tone anual. Dezvoltarea puternică a efectivului de animale și în special obținerea unui randament sporit de la fiecare animal va permite ca producția animală să crească în așa fel, încît în anul 1956 să se dubleze producția de carne, ajungînd la 1.700.000—1.800.000 tone carne greutate vie. Producția de lapte va ajunge în anul 1965 la peste 50 milioane hl față de cca. 25 milioane hl, cît s-a obținut în anul 1959. Pentru următorii 10—15 ani se prevede o astfel de sporire a producției animale, încît consumul anual calculat pe cap de locuitor să atingă un nivel de 60—70 kg carne și 350—380 litri lapte și produse lactate.

Pentru înfăptuirea acestor sarcini Congresul a stabilit că este necesară încheierea procesului de colectivizare a agriculturii pînă în anul 1965, transformarea întovărășirilor agricole în gospodării colective, unirea gospodăriilor colective mici în gospodării colective mai mari, întărirea economico-organizatorică și dezvoltarea lor multilaterală. Încheierea pînă la sfîrșitul anului 1965 a procesului de colectivizare a agriculturii, lărgirea și consolidarea continuă a relațiilor de producție socialiste, atît la orașe, cît și la sate, deschid un cîmp larg de acțiune legilor economice ale socialismului, dezvoltării într-un ritm rapid a forțelor de producție în țara noastră, care va contribui în cea mai mare măsură la creșterea producției și a productivității muncii în agricultură.

În raportul prezentat la cel de-al III-lea Congres al P.M.R., tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej arată că „sporirea producției agricole vegetale și animale se va realiza pe calea dezvoltării intensive și multilaterale a agriculturii, prin îmbinarea armonioasă a diferitelor ramuri de producție, ținînd seama de condițiile economice și pedoclimatice" [18]).

Intensificarea agriculturii este calea principală de dezvoltare a agriculturii și este condiționată de introducerea tehnicii moderne și a celor mai noi

18) Gh. Gheorghiu-Dej, *Raport la cel de-al III-lea Congres al P.M.R.*, E.P., p. 51.

cuceriri ale științei agronomice în producția agricolă. Prin intensificarea agriculturii sporește producția la hectar și pe cap de animal. Potrivit prevederilor Congresului al III-lea producția medie la hectar, pînă în 1965, trebuie să ajungă la grîu la cca. 1.800 kg la ha pe întreaga agricultură și la cca. 2.500 kg la ha în gospodăriile agricole de stat, iar la porumb la 2.500—2.800 kg la ha în medie pe țară și la 3.200—3.500 kg la ha în gospodăriile agricole de stat. Concomitent cu sporirea producției medii la hectar, va trebui să se asigure și sporirea continuă a productivității muncii în agricultură și reducerea prețului de cost al produselor agricole.

Realizarea acestor sarcini se poate înfăptui numai pe baza tehnicii moderne care, folosită în condițiile relațiilor de producție socialiste, asigură sporirea productivității muncii și reducerea permanentă a prețului de cost în agricultură.

Baza tehnico-materială a agriculturii va cunoaște o serioasă dezvoltare în viitorii ani. În anul 1965, pe ogoarele patriei noastre vor lucra cca. 100.000 de tractoare fizice, peste 70.000 de semănători, peste 43.000 de combaine pentru recoltarea cerealelor păioase, peste 8.000 combaine de porumb și alte mașini agricole. Aceasta va face ca în anul 1965 să revină la un tractor fizic 100 ha teren arabil, față de 270 ha în 1959.

Înzestrarea agriculturii noastre cu tractoare și mașini perfecționate va asigura pînă în anul 1965 mecanizarea lucrărilor la cultura grîului în proporție de 80—90%, iar la cultura porumbului în proporție de 90% a aratului și lucrărilor de însămînțare, 40% a lucrărilor de întreținere a culturilor și într-o proporție de 35% a lucrărilor de recoltare. Creșterea parcului de mașini și tractoare și a bunei lui organizări creează condițiile necesare executării lucrărilor agricole an de an, în termen cît mai scurt și cît mai apropiat de cel optim. Astfel, termenul de executare a lucrărilor de însămînțare se va scurta la 8—10 zile și a celor de recoltat la 7—8 zile.

Pînă în anii 1968—1970 agricultura va fi dotată cu numărul necesar de tractoare și mașini agricole care să asigure mecanizarea completă a lucrărilor, executarea lor la timp și în bune condiții.

Concomitent cu înzestrarea agriculturii cu tractoare și mașini agricole trebuie să se urmărească în permanență și perfecționarea acestora, în scopul satisfacerii cerințelor agrotehnice și de exploatare.

Problema îmbunătățirii continue a indicilor tehnico-economici la tractoare prin reducerea greutății lor și a consumului lor specific prin mărirea aderenței la sol a tractoarelor (cu ajutorul unor dispozitive adaptate la tractoarele pe roți), introducerea variantei pe șenile a tractoarelor de 50 C.P., înzestrarea tractoarelor cu o gamă variată de viteze de lucru, mărirea forței la cîrlig cu 10—15% etc. constituie o preocupare permanentă a constructorilor de tractoare, menită să creeze mașini capabile să efectueze lucrările agricole la nivelul cerut de agrotehnica cea mai avansată.

În perioada 1960—1965 se va continua mecanizarea lucrărilor din cultura cerealelor și se va pune accentul pe mecanizarea lucrărilor din ramurile rămase în urmă ca: creșterea animalelor, viticultura, pomicultura, cultura plantelor tehnice, ameliorații agricole etc.

Dezvoltarea multilaterală și intensivă a agriculturii noastre va determina și creșterea gradului de chimizare a acestora. Industria de îngrășăminte

chimice va furniza agriculturii o cantitate de îngrăşăminte de peste 8 ori mai mare în 1965 faţă de 1959, precum şi însemnate cantităţi de substanţe insectofungicide şi ierbicide. În 1965 agricultura noastră va primi peste 2 milioane tone îngrăşăminte chimice (500.000 tone substanţă activă).

După cum se ştie, producţia de cereale stă la baza dezvoltării celorlalte ramuri ale agriculturii, avînd un rol însemnat în dezvoltarea ramurii creşterii animalelor, furnizînd pentru aceasta cea mai mare parte a furajelor. Documentele Congresului al III-lea al P.M.R. subliniază că dezvoltarea tuturor celorlalte ramuri ale agriculturii depinde de sporirea producţiei de cereale.

În raportul prezentat la Congresul al III-lea al P. M. R., tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej arată că: „Sarcina principală în domeniul producţiei agricole este sporirea considerabilă a producţiei de cereale, mai ales de grîu şi porumb, deoarece de aceasta depinde dezvoltarea tuturor celorlalte ramuri ale agriculturii şi în special creşterea animalelor" [19]).

Toate culturile cerealiere oferă ramurii creşterii animalelor importante surse de furaje. Din acestea însă cel mai important este porumbul, care constituie unul din furajele de bază. Plecînd de la rolul important pe care-l are porumbul în sporirea producţiei animale, partidul a trasat ca sarcină la cel de-al III-lea Congres, să sporească continuu producţia de porumb. O mare extindere va căpăta cultivarea porumbului pentru siloz. Pînă în 1965 suprafaţa cultivată cu porumb pentru siloz va ajunge la cca. 1.200.000 ha.

O parte organică a procesului de făurire şi dezvoltare a relaţiilor socialiste de producţie la sate, o condiţie hotărîtoare a creşterii producţiei agricole, al nivelului de trai al ţărănimii o constituie consolidarea economico-organizatorică a unităţilor socialiste din agricultură. Dezvoltarea proprietăţii obşteşti, perfecţionarea continuă a formelor de organizare şi retribuire a muncii, dezvoltarea multilaterală a producţiei, îmbunătăţirea muncii de conducere şi planificare, creşterea producţiei vegetale şi animale constituie principalele probleme actuale ale întăririi economico-organizatorice a unităţilor socialiste din agricultura ţării noastre.

Creşterea producţiei globale în unităţile socialiste din agricultură va duce la sporirea producţiei marfă şi pe această bază la extinderea contractărilor şi a achiziţiilor în vederea asigurării fondului central de produse agricole al statului.

Creşterea producţiei globale şi mai ales a producţiei marfă prin valorificarea produselor agricole către stat pe calea contractărilor şi achiziţionărilor, sporirea acumulărilor şi a proprietăţii obşteşti, vor duce la sporirea continuă a veniturilor reale ale ţărănimii muncitoare, care în 1965 vor fi cu 45% mai mari faţă de 1959.

Încheierea procesului de colectivizare a agriculturii şi paralel cu aceasta măsurile privind consolidarea economico-organizatorică a sectorului cooperatist-colectivist, mecanizarea şi chimizarea agriculturii, creşterea producţiei medii şi a productivităţii muncii la ha etc. vor asigura creşterea continuă a gradului de socializare şi cooperare a muncii, ceea ce va permite în viitor

19) Gh. Gheorghiu-Dej, *Raport la Congresul al III-lea al P.M.R.*, E.P., 1960, p. 53.

apropierea tot mai mare a proprietății colectiviste de nivelul de socializare a producției din sectorul socialist de stat.

Realizările mărețelor sarcini puse în fața poporului nostru de către cel de-al III-lea Congres al P.M.R. va face ca patria noastră să devină „în următorii 10—15 ani o țară industrială dezvoltată, cu o agricultură multilaterală și de înaltă productivitate; bogățiile ei puse în valoare de oamenii muncii vor permite trecerea treptată de la principiul repartiției după muncă, la repartiția după nevoi, asigurînd întregului popor condiții demne de epoca socialismului victorios și a construcției comunismului" [20])

ТВОРЧЕСКОЕ ПРИМЕНЕНИЕ ПРИНЦИПОВ ЛЕНИНСКОГО КООПЕРАТИВНОГО ПЛАНА РУМЫНСКОЙ РАБОЧЕЙ ПАРТИЕЙ В УСЛОВИЯХ НАШЕЙ СТРАНЫ

Краткое содержание

При буржуазно-помещичьем сторе, Румыния была отсталой аграрной страной, полуколонией крупных империалистических держав. В сельском хозяйстве существовали сильные пережитки феодальных производственных отношений.

Слабое техническое оснащение сельского хозяйства этого времени характеризуется тем, что в 1938 году в этой отрасли существовали лишь 4858 конвенциональных тракторов (15 л. с.), которыми пользовались на помещичьих и кулацких землях; существовали также и 11.000 деревянных плугов.

Из-за зверской буржуазно-помещичьей эксплуатации, крестьянские массы дошли до крайнего обеднения, работали в невыносимых условиях; голод и социальные болезни имели опустошительные послдствия в румынских селах.

Румынская Коммунистическая Партия была единственной партией, разоблачающей предательскую политику реакционных буржуазно-помещичьих правительств, которые продали богатства страны и превратили её в аграрное приложение больших империалистических держав. Еще при буржуазно-помещичьем режиме РРП выработала научную политику в аграрном вопросе. Важную роль в этом деле имел 5-ый Съезд РКП.

Предпосылки разрешения аграрного вопроса в нашей стране были созданы после победы вооруженного восстания 23 Августа 1944 года. На первом этапе народной революции РКП направляла народные массы к осуществлению аргарной реформы, являющейся лишь этапом в политике освобождения крестьянства от нищеты и к защите крестьянских масс от кулацкой экспуатации.

Во время осуществления социалистической революции, РКП, применяя ленинский план построения социализма, перешла к осуществлению политики социалистической индустриализации страны, и этим соз-

20) Gh. Gheorghiu-Dej, *Raport la Congresul al III-lea al P.M.R.*, E.P., 1960, p. 85.

дала предпосылки для победы социалистических производственных отношений в народном хозяйстве в целом включая и земледение.

Программа постепенного социалистического преобразования сельского хозяйства была выработана историческим пленумом ЦК РРП, 3—5 марта 1949 года, на основе принципов ленинского кооперативного плана.

В борьбе за осуществление этой программы, наш народ, под руководством РРП добился значительных успехов. В настоящее время, в нашей стране, кооперативизация сельского хозяйства, в общем, осуществлена. Этот процесс произвёл коренные изменения в социальной структуре деревни и содействовал повышению материального и культурного уровня крестянства.

Основываясь на решающих позициях социализма во всем народном хозяйстве, РРП и наше государство свергло пережитки всех форм эксплуатации человека человеком в сельском хозяйстве.

Показывая, что в нашей стране социализм победил и что наша страна вошла в новый этап своего развития — этап развернутого построения социализма, III-ий Съезд поставил перед сельским хозяйством весьма важные задачи, разрешение которых поднимет его на новый, более высокий уровень.

Повышение материального и культурного уровня жизни крестьян и успехи, достигнутые в социалистическом преобразовании сельского хозяйства, подтверждают правильность политики РРП. Эти успехи являются результатом творческого применения Партией принципов ленинского плана кооперативизации в условиях нашей страны. Своим опытом РРП внесла ценный вклад в сокровищницу марксистско-ленинского учения о разрешении аграрного вопроса.

L'APPLICATION CRÉATRICE DONNÉE PAR LE PARTI OUVRIER ROUMAIN AUX PRINCIPES DU PLAN LÉNINISTE DE COOPÉRATION. LEUR ADAPTATION AUX CONDITIONS DE NOTRE PAYS

Résumé

Pendant le régime bourgeois-agrarien la Roumanie était un pays agraire arriéré, une semi-colonie des grandes puissances impérialistes. En agriculture subsistaient d'importants vestiges des relation féodales de production

Le niveau technique peu élevé de l'agriculture se reflète dans le fait qu'en 1938 celle-ci disposait uniquement de 4858 tracteurs conventionnels (15 C.P.) fonctionnant sur les terres des boïards et des koulaks et de 11.000 charrues en bois.

L'âpre exploitation pratiquée par le régime bourgeois-agrarien en avait réduit la paysannerie travailleuse à une existence de misère, l'obligeait à effectuer un labeur épuisant, l'affamait et faisait d'elle la proie des maladies sociales qui sévissaient dans les villages roumains d'autrefois.

Le Parti Communiste Roumain a été le seul à démasquer la politique de trahison menée par les gouvernements réactionnaires qui livraient les richesses

du pays et le transformaient en une annexe agraire des grandes puissances impérialistes.

Même pendant le régime bourgeois-agrarien, le Parti Communiste Roumain a élaboré une politique scientifique concernant la question agraire. A cet égard, le cinquième Congrès du Parti Communiste Roumain a joué un rôle important.

Les prémisses de la solution du problème agraire dans notre pays ont été créées par la victoire de l'insurrection armée du 23 Août 1944. Durant la première étape de la révolution populaire le Parti Communiste Roumain a dirigé la lutte des masses pour réaliser la réforme agraire qui n'a constitué qu'une étape de sa politique poursuivant le relèvement du niveau de vie des paysans travailleurs et leur affranchissement de l'exploitation des koulaks.

Pendant l'étape de la révolution socialiste, l'application du plan léniniste a permis au Parti Ouvrier Roumain de procéder à l'industrialisation socialiste du pays, en assurant ainsi la victoire des relations de production socialistes en agriculture comme dans l'ensemble de l'économie.

Le programme de transformation socialiste graduelle de l'agriculture élaboré par la séance plénière du Comité Central du Parti Ouvrier Roumain (3—5 mars 1949) est fondé sur les principes du plan léniniste de coopération.

Dans sa lutte pour la réalisation de ce programme, notre peuple, dirigé par le Parti Ouvrier Roumain, a obtenu d'importants succès. Actuellement, le système de coopération en agriculture est en général réalisé. Ce processus a déterminé des transformations essentielles dans la structure sociale du village et a contribué au relèvement du niveau de vie matériel et culturel des paysans.

Se fondant sur les positions décisive du socialisme dans l'ensemble de l'économie, le Parti Ouvrier Roumain et l'état de démocratie populaire ont aboli les vestiges de toute forme d'exploitation en agriculture.

En établissant que chez nous le socialisme a remporté la victoire et que notre pays est entré dans une nouvelle étape — celle de l'accomplissement de l'édification socialiste, le III-e Congrès du Parti Ouvrier Roumain a mis devant l'agriculture des tâches d'une importance toute particulière dont la réalisation l'élévera à un degré supérieur.

Le relèvement du standard de vie matériel et culturel des paysans travailleurs et les succès remportés dans la transformation socialiste de l'agriculture prouvent la justesse de la politique menée par le Parti Ouvrier Roumain. Ces succès sont le résultat de l'application créatrice des principes léninistes du plan de coopération aux conditions spécifiques à notre pays. Par son expérience le Parti Ouvrier Roumain a contribué à l'enrichissement du trésor scientifique marxiste-léniniste concernant la solution du problème agraire.